

Arrest

nr. 149 749 van 16 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 maart 2015 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. BOUROVA, die loco advocaat E. DE BACKER verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 juli 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 14 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.07.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie'.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon loonfiches voor de maanden december 2013 - mei 2014 (BVBA Van Liedekerke Danny) voor.

Echter, uit bijkomende informatie van het administratieve dossier blijkt de referentiepersoon niet meer tewerkgesteld is bij deze werkgever sedert 24.12.2014. Uit de beschikbare gegevens blijkt niet dat er een nieuw arbeidscontract afgesloten werd. Ook betrokkene legde geen bijkomende documenten voor.

Uit de voorliggende gegevens blijkt op dan ook op onvoldoende wijze dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981"

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60"*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring indient tegen de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing is gestoeld op artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid vandeze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit die bewoordingen blijkt dat de weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijke beslissingen vormen. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document, “*bijlage 20*”, ter kennis van de betrokkene worden gebracht. Dit document vormt slechts de wijze van kennisgeving doch houdt niet in dat het om één beslissing zou gaan (RvS 23 januari 2014, nr. 226.182).

3.2. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

3.2.1. Het eerste middel licht de verzoekende partij in haar synthesesamenvatting toe als volgt:

“1./

Overeenkomstig bovenvermelde artikelen dienen de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk gemotiveerd te worden en moet de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, maar die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Van de materiële motivering, welke uit de gegevens van de zaak moet blijken, wordt de formele (of uitdrukkelijke) motiveringsplicht onderscheiden. In het laatste geval moeten de motieven in de beslissing zelf tot uitdrukking worden gebracht.

De formele motiveringsverplichting valt bovendien uiteen in een evenredigheids- en draagkrachtvereiste. Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, wordt vereist dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie.

Dit heeft tot gevolg dat algemene bewoordingen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.

2/

*In casu wordt ondermeer de **formele motiveringsplicht geschonden**.*

Conform vaststaande rechtspraak is het zo dat verwerende partij een afzonderlijk onderzoek moet voeren en een afzonderlijke motivering moet geven aan de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht en aan de beslissing om het grondgebied te verlaten, aangezien het gaat om twee verschillende rechtshandelingen.

Verwerende partij moet aangeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist om een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen en op welke feitelijke gegevens zij zich hierbij gesteund heeft (cf. RvV nr. X dd. 17.03.2014 en RvV nr. X dd. 10.03.2014).

Verwerende partij beperkt zich in de bestreden beslissing tot een algemene standaardmotivering die verzoekster onvoldoende toelaat de ze beslissing naar behoren te kunnen beoordelen.

Zij stelt simpelweg dat verzoekster geen aanspraak maken op enige verblijfsrecht op grond van een andere rechtsgrond.

Verwerende partij somt hierbij niet op op welke feitelijke gegevens zij zich gebaseert heeft.

Zij heeft nooit enig onderzoek gedaan naar het feit of verzoekster al dan niet gemachtigd zou zijn om in België te blijven op een andere grond.

Verzoekster heeft zich slechts 1 maal op het stadsbestuur aangemeld (bij de aanvraag) samen met haar stavingstukken. Zij heeft nooit een andere uitnodiging had, noch enige vraag om bijkomende documenten over te maken.

Bij wijze van antwoord op de argumenten van verwerende partij opgenomen in haar nota verwijst verzoekster (o.a.) naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 23.10.2014, nr. 131.904, waarin verwezen wordt naar artikelen 7 en 8 van de Vreemdelingenwet:

“ Het komt niet aan de Raad toe om te “speculeren” of verzoekster in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van het voornoemde artikel 7, 1e lid van de Vreemdelingenwet waarin sprake is van een gebonden bevoegdheid, dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid.

...

Verzoekster kan worden bijgetreden.

...

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven zonder de formele motiveringsplicht in acht te nemen”

Los hiervan is het verzoekster thans ook een raadsel op welke gronden verweerster zich verder steunt om te stellen dat “op onvoldoende wijze blijkt dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt” (en dit temeer omdat uit de door haar overgelegde loonfiches wel blijkt dat haar partner wel over voldoende bestaansmiddelen beschikt)!

De bestreden beslissing maakt geen enkele melding van de loonfiches en het inkomen van de partner van verzoekster!

Verzoekster verwijst hiervoor naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 28.11.2013, nr. X:

“Verzoekster mag in deze een berekening van haar nettoloon verwachten evenals het concrete drempelbedrag waarover zij moet beschikken om te vermijden dat zij en haar gezinsleden ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk”

3/

Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is nochtans om de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij/zij kan beoordelen of er een aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt, hetgeen in casu dus allerminst gebeurd is.

De artikelen met betrekking tot de motivering verplichten de overheid om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze (RvSt nr. 110.071, 6 september 2002, RvSt, nr. 129.466, 19 maart 2004, RvSt, nr. 132.710, 21 juni 2004, RvSt, nr. 141.180, 24 februari 2005).

De overheid dient de situatie in concreto te beoordelen en rekening te houden met alle relevante documenten die werden overgemaakt door verzoekster, alsook deze (correct) beoordelen, hetgeen in casu niet gebeurd is.”

3.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit. Dit artikel luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

De bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er wordt wel vermeld in de bestreden beslissing dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, maar er kan niet in gelezen worden waarom de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt. Uit het gegeven dat de verzoekende partij niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen, vloeit niet *ipso facto* voort dat zij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft. Zo kan het zijn dat de verzoekende partij om een andere reden nog op legale wijze in het Rijk verblijft.

Het is niet aan de Raad om te speculeren of de verzoekende partij in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de vreemdelingenwet het vereist. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 15 februari 2010, nr. 200.807).

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom de verwerende partij heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De bestreden beslissing stelt de verzoekende partij niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen de verwerende partij heeft beslist aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

3.2.3. Dit leidt tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

3.2.4. Voor het overige is het eerste middel ongegrond.

3.2.4.1. De verzoekende partij kan immers niet gevolgd worden in haar betoog dat het haar een raadsel is op welke gronden de verwerende partij zich steunt om te stellen dat op onvoldoende wijze blijkt dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt en dit temeer omdat uit de door haar overgelegde loonfiches wel blijkt dat haar partner over voldoende bestaansmiddelen beschikt, dat in de bestreden beslissing geen enkele melding wordt gemaakt van de loonfiches en het inkomen van haar partner.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* verwijst de bestreden beslissing duidelijk naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. De bestreden beslissing verwijst naar de voorgelegde loonfiches van de referentiepersoon van de BVBA Van X, doch merkt dienaangaande op dat uit

informatie van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij voormelde werkgever niet meer tewerkgesteld is sinds 24 december 2014. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat in de bestreden beslissing geen enkele melding wordt gemaakt van de loonfiches en het inkomen van haar partner. Voorts motiveert de verwerende partij dat uit de beschikbare gegevens niet blijkt dat er een nieuw arbeidscontract werd afgesloten alsook dat de verzoekende partij geen bijkomende documenten voorlegde, zodat uit de voorliggende gegevens op onvoldoende wijze blijkt dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aldus blijkt uit de bestreden beslissing op afdoende wijze op welke gronden de verwerende partij zich steunt om te stellen dat op onvoldoende wijze blijkt dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

3.2.4.2. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij lijkt niet akkoord te gaan met de motieven dat op onvoldoende wijze blijkt dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt nu uit de door haar voorgelegde loonfiches wel blijkt dat haar partner over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Zij lijkt, onder verwijzing naar arrest nr. X van 28 november 2013 van de Raad, ook van mening dat een berekening diende gemaakt te worden van het nettoloon van de referentiepersoon.

Met haar betoog gaat de verzoekende partij opnieuw voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing. Immers stelt de verwerende partij geenszins dat de referentiepersoon op grond van de voorgelegde loonfiches van de BVBA X X niet over voldoende bestaansmiddelen beschikte, doch wel dat blijkt dat de referentiepersoon niet meer tewerkgesteld is bij deze werkgever sedert 24 december 2014. Deze feitelijke vaststelling wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op de informatie uit het administratief dossier waaruit blijkt dat de referentiepersoon niet meer tewerkgesteld is bij de werkgever (door welke de door de verzoekende partij voorgelegde loonfiches van de referentiepersoon werden uitgegeven) sedert 24 december 2014, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor te stellen dat, mede gelet op het feit dat uit de beschikbare gegevens ook niet blijkt dat er een nieuw arbeidscontract werd afgesloten alsook op het feit dat door de verzoekende partij geen bijkomende documenten werden voorgelegd, op onvoldoende wijze blijkt dat de Belgische onderdaan (op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing) over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Gelet op het feit dat niet blijkt dat de referentiepersoon op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing tewerkgesteld was, diende de verwerende partij dan ook geen berekening te maken van het netto-inkomen waarover de referentiepersoon in het verleden beschikte.

De Raad wijst er nog op dat het niet kennelijk onredelijk, onwettig of onzorgvuldig dat de verwerende partij nagaat of, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, is voldaan aan de wettelijke voorwaarden opdat de aanvraag kan worden gehonoreerd.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat niet met alle door haar overgemaakte relevante documenten rekening werd gehouden noch dat deze niet concreet beoordeeld werden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.3.1. Na een theoretische uiteenzetting, stelt de verzoekende partij in haar synthesememorie dat de verwerende partij heeft nagelaten om de zaak grondig te onderzoeken. De verzoekende partij wijst erop dat haar op 23 juli 2012 een negatieve beslissing werd betekend naar aanleiding van haar aanvraag om verblijfsrecht te bekomen met haar Belgische echtgenoot op 23 januari 2012, dat haar partner op dit

ogenblik zaakvoerder was van de X en diverse vergoedingen ontving, dat op 21 augustus 2012 tegen de negatieve beslissing een hoger beroep werd ingesteld en deze procedure nog steeds hangende is en gekend onder het rolnummer 106 825, dat zij op 24 juli 2014 een nieuwe aanvraag indiende, dat haar partner op dat ogenblik zaakvoerder was van BVBA X (tot 9 oktober 2014) en werknemer bij BVBA VAN X. Zij vervolgt dat haar partner op 22 december 2014 als vennoot is toegetreden tot X EUROPE, dat gelet op voorgaande haar partner op 24 december 2014 de BVBA X heeft verlaten en dat zij voor de maand december 2014 een vergoeding ontving van 1762,84 EUR.

De verzoekende partij wijst erop dat de verwerende partij motiveert dat uit de beschikbare gegevens niet blijkt dat er een nieuw arbeidscontract afgesloten werd, doch dat zij haar foutief geïnformeerd heeft. Zij merkt op dat de verwerende partij blijkbaar bepaalde informatie heeft ingewonnen bij de werkgever van haar partner maar heeft nagelaten om aan haar zelf of aan haar partner bijkomende informatie te vragen over de tewerkstelling van de partner, dat zij anders op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat zij reeds op 22 december 2014 toegetreden is tot X en in de maand december 2014 een vergoeding heeft ontvangen van 1762,84 EUR. De verzoekende partij meent dat haar alle kansen werden ontnomen om aan te tonen dat haar partner wel voldoende inkomsten had.

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat zij niet kon nagaan of de verzoekende partij als vennoot is toegetreden tot een Nederlandse firma, dat de verzoekende partij de informatie betreffende de firma X diende over te maken aan de gemachtigde, dat nu de verzoekende partij geen actualisatie heeft gedaan en geen bijkomende stukken heeft voorgelegd inzake de tewerkstelling van de vader (lees: partner), de gemachtigde hiermee geen rekening kon houden. De verwerende partij wijst erop dat het de verzoekende partij vrijstaat om op basis van de recente tewerkstelling een nieuwe aanvraag in te dienen. Voorts wijst de verwerende partij er ook op er geen annulatieberoep meer hangende is tegen de beslissing van 23 juli 2012.

Als reactie op de nota van de verwerende partij verwijst de verzoekende partij naar arrest nr. X van 23 oktober 2014 van de Raad waar de Raad zich volgens haar in een gelijkaardige zaak diende uit te spreken. Voorts merkt de verzoekende partij op dat ten tijde van het aantekenen van het onderhavig beroep de procedure tot nietigverklaring van de eerste negatieve beslissing hangende was, dat het feit dat er reeds een arrest in de zaak geveld is, bezwaarlijk als argument kan aanvaard worden nu men zich bij de beoordeling dient te stellen op het moment van de bestreden beslissing om te beoordelen of de verwerende partij al dan niet zorgvuldig is geweest en het arrest pas dateert van 16 maart 2015.

3.3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3.3. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief niet blijkt dat de verzoekende partij stukken overmaakte waaruit bleek dat de referentiepersoon ook na 24 december 2014 nog tewerkgesteld was. De Raad wijst erop dat de bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen bij de verzoekende partij rust.

Met de documenten die de verzoekende partij overmaakte, werd, zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing, terdege rekening gehouden. Indien de verzoekende partij andere stukken had willen beoordeeld zien was het aan haar om deze ook over te maken. De verzoekende partij toont niet aan, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van de door haar gekende informatie te besluiten dat op onvoldoende wijze blijkt dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

De Raad stelt nog vast dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift bewijzen van tewerkstelling en inkomen op naam van de referentiepersoon bijvoegde. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing

dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat deze nieuwe documenten niet dienstig kunnen worden bijgebracht.

Voorts herhaalt de Raad dat het niet kennelijk onredelijk, onwettig of onzorgvuldig is dat de verwerende partij nagaat of, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, is voldaan aan de wettelijke voorwaarden opdat de aanvraag kan worden gehonoreerd.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, houdt het zorgvuldigheidsbeginsel niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

De Raad merkt op dat de verzoekende partij zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen om alle nuttige documenten en informatie aan de gemachtigde te bezorgen. De aanvrager van een recht op verblijf moet alle nuttige elementen aanbrengen om te bewijzen dat zij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie/Belg op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, zo blijkt uit de bijlage 19ter van 23 juli 2014 die door haar werd ondertekend. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet vereist, zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing, dat de Belgische onderdaan (in functie van wie de gezinshereniging wordt aangevraagd) moet aantonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Uit de bijlage 19ter blijkt dat de verzoekende partij op 22 januari 2015 uitgenodigd zal worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden zodat de beslissing inzake deze aanvraag haar betekend kan worden. Gelet op voorgaande diende de verzoekende partij te weten dat de stukken die zij reeds voorlegde om het voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet te staven, met name de bewijzen van inkomsten van de referentiepersoon, na 24 december 2014 niet langer actueel waren.

Te dezen is de echtgenoot van de verzoekende partij sedert 24 december 2014 niet meer tewerkgesteld bij de werkgever welke de door de verzoekende partij voorgelegde loonfiches van de referentiepersoon had uitgegeven. Dit wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Betreffende het door de verzoekende partij ter gelegenheid van het onderhavig verzoekschrift voorgelegde stuk met betrekking tot het toetreden als venoot bij X, stelt de Raad vast dat dit stuk als datum 22 december 2014 vermeldt, aldus drie weken voor het nemen van de bestreden beslissing.

Het blijkt aldus niet, en de verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk, dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken bij te brengen van een actuele wijziging inzake de bestaansmiddelen van haar echtgenoot, noch dat zij niet moest weten dat zij die stukken moest bijbrengen.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verhindert de verzoekende partij niet om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen vergezeld van stavingstukken die betrekking hebben op de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

3.3.4. Tenslotte, door het enkel verwijzen in '*opgesomde feitelijkeheden*' naar de eerste aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Belg en de werksituatie van de referentiepersoon ten tijde van de eerste aanvraag alsook naar het feit dat het beroep tegen de negatieve beslissing naar aanleiding van die eerste aanvraag hangend is op het ogenblik van het nemen van de *in casu* bestreden beslissing, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij heeft nagelaten de zaak grondig te onderzoeken.

3.3.5. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3.4. In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 van het EVRM.

3.4.1. In haar synthesesmemorie betoogt de verzoekende partij betreffende de schending van artikel 8 van het EVRM als volgt:

“De kern van dit grond bestaat erin dat het individu de vrijheid wordt gegeven om menselijke contacten en sociale banden uit te bouwen. Het grondrecht op bescherming van het gezinsleven vormt een specificering van deze vrijheid.

Het grondrecht stelt een plicht in voor de overheid om zich van inmengingen in het gezinsleven te onthouden. Tevens verschaft het grondrecht een basis voor mensen die tot een zelfde gezin behoren en hun belangen in rechte te doen gelden (J. VANDELANOTTE en P. DE HERT, “Handboek EVRM. Deel 2. Artikelgewijze commentaar”, Antwerpen, Intersentia, 2004, 738).

De staat heeft een positieve verplichting om maatregelen te nemen om het recht op gezinsleven te waarborgen. De staat mag geen onrealistische eisen opleggen, noch mag ze op grond van haar positieve verplichting de aanvraag gratis afwijzen zonder het vragen van bijkomende informatie, zoals in casu.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft hierbij meermaals bevestigd dat de band tussen echtgenoten automatisch een gezinsleven impliceert.

Verweerster dient derhalve het recht op gezinsleven van verzoekster te waarborgen, quod non.

Zij had bij de beoordeling in casu dan ook de bepalingen van artikel 8 EVRM moeten respecteren, minstens het dossier van verzoekster zorgvuldig onderzoeken, quod non.

Verzoekster verwijst hierbij naar het arrest Sen v. Netherlands (2001 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarin voor het eerste geoordeeld werd dat een verplichting in hoofde van de staat kan ontstaan om een familielid te laten overkomen, dat nog geen ander verblijfsrecht in de betrokken verdragsstaat had (Hof Mensenrechten, Sen v. Netherlands, arrest 21 december 2001, NJCM Bulletin 2002, 616-630).

Er dient in acht genomen te worden dat verzoekster haar huwelijksleven geenszins kan beleven in haar land van herkomst, nu haar echtgenoot hier een eigen bedrijf heeft en tewerkgesteld is in België.

Bovendien bezit de echtgenoot van verzoekster de Belgische nationaliteit, waardoor hij geenszins verplicht kan worden te emigreren teneinde zijn recht op gezinsleven te kunnen uitoefenen.

Het argument van verwerende partij dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen is in die optiek niet relevant.

Het derde middels is gegrond.”

3.4.2. In zoverre de verzoekende partij dit middel richt tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat de eventuele gegrondheid van het derde middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden (ziet punt 3.2.3.), zodat het derde middel, in zoverre gericht tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, niet verder dient te worden besproken.

3.4.3. Wat de schending van artikel 8 van het EVRM door de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft, stelt de Raad vast dat voormelde beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Derhalve kan niet ingezien worden hoe de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een schending van artikel 8 van het EVRM tot gevolg zou kunnen hebben.

Daarenboven wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.4.4. Het derde middel is ongegrond.

3.5. De verzoekende partij heeft ten aanzien van de component van de bestreden beslissing betreffende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in zoverre het betrekking heeft op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 2

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 januari 2015 wordt vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER